

- *) W razie występowania w wodzie pestycydów należących do tej samej grupy związków chemicznych suma stężeń poszczególnych pestycydów wyrażana w procentach ich indywidualnych dopuszczalnych stężeń nie powinna przekraczać 100%, np. jeżeli woda zawiera: lindan w liczbie 0,02 mg/dm³ — co stanowi 50% dopuszczalnej zawartości oraz metoksychlor w liczbie 0,01 mg/dm³ — co stanowi 50% dopuszczalnej zawartości i malation w liczbie 0,01 mg/dm³ — co stanowi 20% dopuszczalnej zawartości, to suma stężeń poszczególnych pestycydów wyrażona w procentach ich indywidualnych stężeń wynosi 120%.

73

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 22 kwietnia 1977 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w konwencjach o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 61 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych, artykułem 60 Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu, artykułem 140 Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz artykułem 156 Konwencji genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 38, poz. 171), zostały złożone Rządowi Szwajcarii dokumenty przystąpienia i dokumenty ratyfikacyjne do wymienionych konwencji przez następujące państwa:

Gwinea-Bissau dnia 21 lutego 1974 r.,

z następującymi zastrzeżeniami:

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych:

artykuł 10

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośbę skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są ranni i chorzy w armiach czynnych, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

artykuł 13

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje warunków przewidzianych w ustępie 2 tego artykułu, dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”,

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu:

artykuł 10

„Rada Państwa Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośbę skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji

humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są ranni, chorzy i rozbitkowie na morzu, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

artykuł 13

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje warunków przewidzianych w ustępie 2 tego artykułu, dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”,

do Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych:

artykuł 4

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje warunków przewidzianych w ustępie 2 tego artykułu, dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”,

artykuł 10

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośbę skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są jeńcy wojenni, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

do Konwencji o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

artykuł 11

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau nie uznaje za legalną prośbę skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwom opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są osoby cywilne, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”,

artykuł 45

„Rada Państwa Republiki Gwinei-Bissau oświadcza, że przekazywanie osób cywilnych podlegających ochronie na podstawie konwencji Mocarstwu będącemu stroną konwencji nie zwalnia Mocarstwa zatrzymującego od stosowania postanowień niniejszej konwencji.”

Katar dnia 15 października 1975 r.,
Wyspy Świętego Tomasza
i Książęca dnia 21 maja 1976 r.,
Boliwia dnia 10 grudnia 1976 r.

Zgodnie z odpowiednimi artykułami wyżej wymienionych konwencji wchodzi w życie w stosunku do powyższych państw po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia odpowiedniego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Ponadto następujące państwa złożyły notyfikacje o sukcesji:

Rząd Bahama notą z dnia 27 czerwca 1975 r. stwierdził, że uważa się za związanego ratyfikacją dokonaną przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, i uznał się za stronę wymienionych konwencji począwszy od dnia 10 lipca 1973 r., tj. od daty uzyskania niepodległości.

Rząd Papui Nowej Gwinei notą z dnia 7 kwietnia 1976 r. stwierdził, że uważa się za związanego ratyfikacją dokonaną przez Australię, i uznał się za stronę wymienionych konwencji począwszy od dnia 16 września 1975 r., tj. od daty uzyskania niepodległości.

Rząd Surinamu notą z dnia 30 września 1976 r. stwierdził, że uważa się za związanego ratyfikacją dokonaną przez Holandię, i uznał się za stronę wymienionych konwencji począwszy od dnia 25 listopada 1975 r., tj. od daty uzyskania niepodległości.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Rząd Socjalistycznej Republiki Wietnamu notą z dnia 4 lipca 1976 r. oświadczył, że Socjalistyczna Republika Wietnamu zachowuje ciągłość uczestnictwa Demokratycznej Republiki Wietnamu i Republiki Wietnamu Południowego w czterech konwencjach genewskich z 1949 r. o ochronie ofiar wojny z tymi samymi zastrzeżeniami, jakie złożyły Demokratyczna Republika Wietnamu i Republika Wietnamu Południowego, a mianowicie:

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych:

artykuł 10

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są ranni i chorzy w armiach czynnych, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

do Konwencji genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu:

artykuł 10

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są

ranni, chorzy i rozbitkowie sił zbrojnych na morzu, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

do Konwencji genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych:

artykuł 4

„Rząd Wietnamu nie uznaje warunków przewidzianych w punkcie 2 tego artykułu dotyczących członków innych milicji i członków innych oddziałów ochotniczych, włączając w to członków zorganizowanych ruchów oporu, ponieważ te warunki nie odpowiadają wypadkom wojen narodowych prowadzonych w dzisiejszych czasach.”

artykuł 10

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są jeńcy wojenni, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

artykuł 12

„Rząd Wietnamu oświadcza, że przekazywanie jeńców wojennych przez Mocarstwo zatrzymujące Mocarstwu będącemu stroną konwencji nie zwalnia Mocarstwa zatrzymującego od stosowania postanowień niniejszej konwencji w stosunku do jeńców wojennych.”

artykuł 85

„Rząd Wietnamu oświadcza, że jeńcy wojenni oszczędzeni i skazani za zbrodnie wojenne lub zbrodnie przeciwko ludzkości zgodnie z zasadami ustalonymi przez Trybunał Norymberski nie będą korzystać z postanowień niniejszej konwencji.”

do Konwencji o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

artykuł 11

„Rząd Wietnamu nie uznaje za legalną prośby skierowanej przez Mocarstwo zatrzymujące do państwa neutralnego lub jakiegokolwiek organizacji humanitarnej o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczym, jeżeli państwo, którego obywatelami są osoby cywilne, nie wyraziło uprzednio swej zgody na tę prośbę.”

artykuł 45

„Rząd Wietnamu oświadcza, że przekazywanie przez Mocarstwo zatrzymujące osób cywilnych podlegających ochronie na podstawie konwencji Mocarstwu będącemu stroną konwencji nie zwalnia Mocarstwa zatrzymującego od stosowania postanowień niniejszej konwencji w stosunku do osób cywilnych podczas wojny.”

Podaje się również do wiadomości, że Nowa Zelandia notyfikowała o wycofaniu zastrzeżenia zgłoszonego dnia 6 maja 1959 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 64, poz. 385) do Konwencji genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny. Wycofanie zastrzeżenia nabrało mocy w dniu 2 marca 1976 r.

Minister Spraw Zagranicznych: E. Wojtaszek